

Sương

Võ Tòng Đánh Mèo

Tôi đang được tận hưởng tất cả những điều tuyệt vời tôi đã từng mơ ước: tiền nhiều như nước, biệt thự to đùng, xe Camry xịn, iPhoneX bản cao cấp nhất 256G, tủ lạnh, tivi, karaoke hát thỏa thuê, và quan trọng hơn cả là không còn bị mẹ vợ già suốt ngày quát tháo rầy la.

Đang ngồi khoan khoái nhâm nhi tách trà, bật bộ giàn lên chuẩn bị hát karaoke, chợt tôi thấy ngoài cửa có bóng ai đang rụt rè, lấp ló. À, là cậu hàng xóm mới. Cậu này xuống đây cũng chưa lâu, mộ còn thừa cỏ với vài cụm nhú lún phún tựa lông mu của thiếu nữ sắp sửa dậy thì. Tôi cũng mấy lần đã định qua mộ cậu ấy chào hỏi vài câu, nhưng nghĩ cậu ấy mới chết, chắc vẫn còn mệt, nên lại thôi.

“Vào đây em ơi!” – tôi gọi cậu ta bằng giọng đầy thân thiện. Cậu hàng xóm bước vào, vẫn với vẻ dè dặt: “Dạ... Em nhờ anh chút được không ạ?”. “Ừ! Em nói đi”. “Dạ! Anh kiểm tra giúp con Mercedes S600 của em với ạ! Xe mẹ vừa đốt cho em xong, còn mới cứng, mà không hiểu sao em đánh lái vào gara nó cứ giật giật rồi chết máy!”. Tôi cười, phẩy tay, bảo: “Không sao đâu! Do xăng E5 thôi! Tối em báo mộng, bảo mẹ em đốt xăng A95 xuống cho em, rồi em đổ vào là xong. Con Camry của anh trước cũng bị y hệt vậy, cứ đổ E5 vào là giật giật như lên đỉnh xong rồi xiù luôn, chuyển qua xăng 95 phát lại ngon ngay!”.

Nói rồi tôi với tay đẩy cái ghế, rót trà vào tách, mời cậu hàng xóm ngồi. Khói từ bát hương trên mộ tôi quyen với khói tỏa ra từ tách trà tạo thành một mớ bồng bênh, bâng lảng, hết như những tầng mây trên đỉnh Bà Nà... “Em chết lâu chưa?” – tôi vừa nhấp một hớp trà, vừa hỏi bằng giọng chậm rãi. “Dạ! Hôm nay là đầy tháng em đó anh! Đúng ngày này tháng trước, em đang ngồi trong nhà mở karaoke hát thì lão hàng xóm xách dao sang đâm em 3 phút chết luôn. Còn anh? Anh chết thế nào ạ?”

Tôi tiếp tục nhấp một hớp trà rồi mới cất giọng thủng thẳng, ê a: “Vào một buổi chiều, anh đang ngồi đánh giầy cho khách trên vỉa hè, chợt nghe cái “rầm”, ngẩng lên thấy một cô gái vừa bị ô tô đâm, đang ôm chân nằm giữa đường, máu me tùm lum. Ô tô gây tai nạn bỏ chạy, người dân cũng chỉ ngó nghiêng rồi đi luôn chứ không ai dừng lại giúp đỡ cô gái. Vậy là anh liền lao tới, diu cô gái dậy và vẫy taxi đưa cô gái tới bệnh viện. Đến nơi, đang cặm cụi làm thủ tục nhập viện cho cô gái thì anh thấy có ai đó túm cổ mình ấn xuống. Anh chữa kịp ngóc đầu lên thì xơi ngay một quả lên gối vào giữa mặt rồi ngã ngửa ra đất. Dù mắt đã tối sầm lại nhưng anh vẫn kịp nhìn thấy một nhóm ba bốn gã tay cầm ống tuýp, gậy gộc đang hùng hổ lao đến đập tới tấp vào anh. Bọn chúng vừa đập vừa chửi: “ĐKM mày! Mày đâm gãy chân em tao! Tao đập chết bà mày! ĐKM mày...”

“Rồi sau đó thế nào ạ?” – Cậu hàng xóm hỏi bằng vẻ sốt ruột trong khi tôi vẫn giữ được sự đùng đĩnh: “Anh cũng không biết sau đó thế nào cả, vì khi tỉnh dậy, anh đã thấy mình ở dưới này rồi! Và hôm nay là giỗ đầu của anh đấy!”. Cậu hàng xóm nghe vậy thì không giấu nổi bối rối: “Ôi! Hóa ra nay là tử nhật của anh à? Em xin lỗi, em không biết nên không kịp chuẩn bị quà mừng cho anh!”. Tôi cười xòa: “Không sao! Em sang chơi với anh là vui rồi”.

Vậy là, trong tiếng nhạc du dương quen thuộc của bài hát “Happy Deathday to you”, tôi thấp hương, chấp tay lăm rầm ước, xong tôi thổi hương rồi cất oản, chúng tôi cùng liên hoan rất vui vẻ. Cậu hàng xóm vừa ăn oản phùng mồm, vừa nói nhồm nhoàm: “Mấy hôm nữa thằng em trai em nó xuống đây, em trân trọng mời anh qua nhà em liên hoan!”. Tôi ngạc nhiên: “Ừa? Sao biết mấy bữa nữa thằng em trai em sẽ xuống?”. “Dạ! Biết chứ ạ! Em trai em vừa đi cướp ẩn ở đền hôm qua, bị người ta đê cho gãy cổ và đập phổi, bệnh viện trả về rồi, chỉ một hai hôm nữa là xuống đây với anh em mình thôi!”.

Câu chuyện của chúng tôi bị cắt ngang bởi những âm thanh “rào rào” như đá lở phía sau. Quay lại thì thấy cả mớ tiền vàng đang ầm ầm đổ xuống, chất thành đồng ở góc buồng. Tôi lắc đầu, bảo: “Vợ anh lại vừa đốt vàng mã cho anh đấy! Rõ khổ! Anh đã báo mộng rằng đốt ít thôi, vì tiền với vàng đốt hôm rằm vẫn còn đầy, anh đã tiêu đến đâu, thế mà mẹ ấy vẫn...”

Rồi lại nghe cái “rầm”: con xe bán tải Ford Ranger phiên bản cao cấp nhất vừa rơi xuống. Cậu hàng xóm nhìn tôi ngạc nhiên: “Anh có Camry rồi mà?”. Tôi bèn

giảng giải: “Camry gầm thấp, ngồi lâu rất mỏi. Anh bảo vợ đốt cho con này để đi đường dài. Dòng bán tải này chạy đường dài phê đừng hỏi: xe cao, ngồi thoải mái, tầm quan sát tốt, không sợ ổ gà, chả lo ngập nước!”. “Ồ, hình như có ai ngồi trong xe kia!” – cậu hàng xóm nói rồi chạy ra chỗ con Ford Ranger nghiêng ngó, xong lại reo lên: “Là Ngọc Trinh anh ơi!”. Tôi cười, bảo: “Ừ, vợ anh đốt cho anh đấy! Dù là bán tải thì chạy đường dài cả ngày vẫn sẽ mỏi, lúc mỏi, có Ngọc Trinh mát-xa cho, cũng đỡ!”.

Rồi tôi mở karaoke, chọn bài “Em gái dâm” của ca sĩ Trương Hàm, và ngồi hát nghêu ngao. Mãi hát quá, quay ra, thấy cậu hàng xóm đã khóc ướt nhòe mắt tự lúc nào. Tôi buông mic, vỗ vai cậu hàng xóm ngậm ngùi: “Anh xin lỗi, anh vô tâm quá! Em bị hàng xóm đâm chết vì hát karaoke, vậy mà giờ anh lại hát karaoke trước mặt em!” Cậu hàng xóm gạt nước mắt, lắc đầu nguầy nguậy: “Em không khóc vì chuyện đó! Em khóc vì tiếc rằng mình đã không hát karaoke sớm hơn! Hồi còn sống, em kiếm ăn bằng nghề hát dạo bán kẹo kéo, khó khăn lắm anh ơi! Tiền lúc nào cũng thiếu, bụng lúc nào cũng đói, cuối tháng lại khốn khổ vay mượn lo trả tiền thuê nhà, tiền điện, tiền nước, tiền ga, cái xe đạp chả có mà đi nên cũng chẳng dám nghĩ đến chuyện gái gú gì. Thế mà giờ chết sao sướng quá: có Mercedes S600 cưới, ở biệt thự rộng mênh mông, tiền vàng chất đầy buồng, thích Ngọc Trinh hay Thùy Linh gì thì chỉ cần báo mộng là mẹ sẽ đốt xuống... Biết trước như vậy, em chết bà nó sớm cho nó sướng anh ơi!!!”.

Võ Tòng Đánh Mèo